

ЗА ЕДНА ГЛАВА.

(Приказка отъ Ремизовъ)

Имало едно време единъ дѣдо и една баба. Тѣ били много бедни. Дѣдо билъ вече старъ, не можелъ да работи и да изкарва прехраната си. Старецътъ ловилъ риба въ близкото езеро и съ това се препитавали.

Старцитѣ си имали и едно внуче. То било сираче и живѣло при тѣхъ. Викало се Петърчо. Дѣдо много го обичалъ. Дето седне, дето стане, сѣ за Петърчо приказва. Петърчо, та Петърчо.

Не знамъ какъ, нѣкакви си иманяри наблъскали на дѣдо въ главата, че около селото имало скрито голѣмо богатство — цѣлъ казанъ съ пари.

И замислилъ дѣдо какъ да намѣри и да изрови това богатство. Мислилъ дѣдо, мислилъ, но никому думица не казвалъ — нито на бабата си, нито на внучето.

А пустото богатство мира му не давало.

Цѣлъ день скиталъ дѣдо около езерото: тукъ надникане, тамъ надникане, тукъ копне, тамъ копне, а богатството сѣ го нѣма.

Веднажъ дѣдо пакъ тръгналъ да копае. Усъмнилъ се той въ едно мѣсто и рекълъ, тука трѣбва да е това дяволско имане. И запретналъ се да рови. Копаете и потрива ржце.

— Сбогомъ, сиромашийке!

И, като копаелъ, дѣдо чулъ нѣкакъвъ гласъ, който му казалъ:

— Защо се трудишъ напусто, дѣдо. Имането ще бжде твое, само ако ми дадешъ една глава.